

Egy Tál Cseresznye

Író Nada Hitching

Illusztrátor Laura Dreyer

A sok Közép- és Kelet-Európában
élő gyermek számára.

Nada Hitching

Igencsak hideg és szürke volt az a márciusi nap amikor a rendőr becsapta az autójának ajtaját és magával vitte Veszna édesapját. Egy földművelő éppen égette a szántóföldjén a tavalyi száraz kukoricaszárazakat, ami miatt füst keletkezett és befedte a kemény és jeges földet.

Veszna a tekintetével kísérte a fehér és kék színű autót ahogyan az lassan kúszva távolodott a kövekkel borított úton, a közeli városka felé. Kimeresztette szemeit és kihegyezte füleit mindaddig amíg már semmit sem látott és hallott. Kezeivel befedte az arcát és szemeit.

„Sohasem fogom elfelejteni hogyan néz ki.” Suttogta magában....

Veszna újra betakarta magát a nehéz gyapjútakaróval és érezte ahogyan a párás, nyirkos meleg levegő szinte megcsókolja az arcát. Veszna édesanyja fel sem emelte a tekintetét. Az utolsó három darab foltos krumplijukat pucolta éppen. Veszna átölelte édesanyja nyakát majd homlokon csókolta.

Veszna pufók, csecsemő kisöccse a göndör hajtincseivel játszadozott. Miközben édesanyján csüngött, nevetgélve gőgicsélt és a kis piszkos ujjacskáit próbálta a szájába tömni. Számára minden móka volt, és most eljött a játszás ideje.

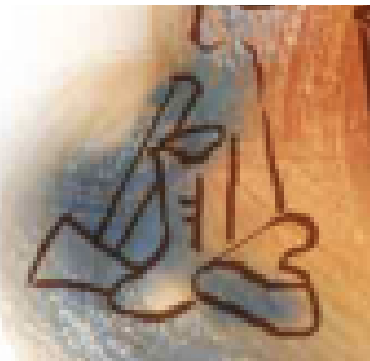
Veszna körülnézett a viskójukban. Meglátott egy sárral fedett pár cipőt, melyet édesapja hordott azon a hideg napon, fagyasztó hideg napon egy hónappal ezelőtt.

Tekintetével addig kőrözött amíg meg nem találta a fejszét. Azt a fejszét melyet azon a fagyos hideg téli napon, használt az édesapja. Még élesen emlékezett arra hogy miközben nagyokat lendített vele, hangosan felsírt. „Tudom ez nem helyes amit teszek, de nem tudok mást tenni.” Ismételte.

Édesapja fejszéje éles volt, de vajon elég erős e ő is ahhoz, hogy akkorákat lendítsen vele, mint az édesapja. Tenyereibe temette az arcát, suttogván: „Sohasem fogom elfelejteni mennyire erős vagy.”

Édesanyja két forró, még gőzölgő
krumplilepényt tett Veszna elé egy
tányérba. Felnézett édesanyjára,
miközben fújta a lepényeket és
elkezdte azokat szaggatni tökéletes kis
darabkákká.

" Én segítek neked tűzifát találni és feldarabolni."

Édesanyja két forró, még gőzölgő krumplilepényt tett Veszna elé egy tányérba. Felnézett édesanyjára, miközben fújta a lepényeket és elkezdte azokat szaggatni tökéletes kis darabkákká.” Én segítek neked tűzifát találni és feldarabolni.”

Veszna és édesanyja tisztában voltak azzal milyen hosszú tud lenni egy év. Az öreg és rozsdás kályha és a kőfal melletti tűzifa mennyiségéből. Mércé volt az érdes, repedezett asztal is és az alatta lévő szakadozott liszteszsák is.

Édesanyja egy pillantást vetett a tűzifára és az asztal alatt lévő zsákra. „ A mi Istenünk gondoskodni fog rólunk. Igen, Isten gondoskodni fog rólunk.” mondogatta. Veszna ismét a tenyereibe temette az arcát, közben suttogta: „ És én sem fogok megfélekezni arról hogy hálátadjak neked Istenem.”

Nemsokára vége lett a télnek, a pázsit ismét zöldelni kezdett, a földműves elindult a traktorával a szűk szántóföldre vezető úton. Veszna kisöccsének kibújt az első tejfoga.

Új év kezdődött és eljött az ideje, hogy kerékpárra pattanjanak és elkezdjenek keresgélgni. Ennivalót, ruházatot és háztartási dolgokat keresgéltek.

Veszna faluja melletti templom és parókia kertjéből áradó orgonavirág, édes illata elárasztotta a levegőt. Érezte a meleg szellőt a hajában miközben édesanyját szorosan átölelve bicikliztek lefelé az úton.

Fél vekni száraz kenyeret, egy zacskónyi fonnyadt almát, zöld színű használt cipőt melyből hiányzott az egyik pertli. Pár már barnás sárgarépat, egy még nyitatlan szardíniásdobozt, fésűt melynek csak kilenc foga volt, egy kis szakadt sárga kabátot, melynek zsebén egy boldog zsiráf virított és egy kerek csipkés asztalterítőt. Édesanyja felemelte a levegőbe és gondosan megvizsgálta. Kis apró piros meggyek tarkították. Vesznára nézett, majd szótlanul bólongatott és az arca lassan mosolyra derült.

A kisöccsével a hátán, tolt a biciklit és hosszú ideig gyalogoltak. A nap előrehaladtával a város egyre nagyobbak tűnt. Amikor a nap már magasról sütött az égbolton és sugarai egyre melegebbek lettek, Veszna eluralkodott a fáradtság és éhség. Lábai egyre nehezebbek lettek, és léptei lelassultak de ennek ellenére folytatta a gyaloglást, és szorgosan keresgélt.

Veszna előrefutott, hogy utolérje édesanyját. Ő egy nagy, magas és fényes fekete kapu előtt állt. Egy meggörnyedt, idős, ősz hajú hölgy, apró szemüveggel az arcán, éppen a kapu előtt állt és kedves hangon invitálta őket a ház mögötti kert felé. Ahogyan beléptek a kapun, Veszna és a kisöccse szemei nagyra táglultak és nagy lélegzetet vettek.

A kert maga a reménység kertje volt.

Virágok és gyümölcsfák, diófák és zöldségfélék. Az idős hölgy meggörnyedt háttal, lassú léptekkel haladt a kikövezett úton, a zöld füves kert felé. Az összes fát fehér vagy rózsaszínű virágzat borította és Veszna tudta róluk, hogy azok maga az eljövendő édes nyár ígéretei, azok számára, akik hajlandóak azt türelmesen kivárni.

Az idős hölgy a kert végébe ért, ahol Veszna, édesanyja és kisöccse egy nagy öreg meggyfa alatt találták magukat. A fa ágai büszkén tárták szét ágaikat a tavasz illatos csokraival díszelve.

„Gyertek amilyen gyakran csak szeretnétek, maradjatok ameddig akartok, ez mostantól a ti meggyfátok.” Az idős hölgy ezeket a szavakat kimondván, visszafordult és a házikója felé indult.

"Pihenés, Pihenés, Pihenés."

Veszna nem volt teljesen tisztában azzal, hogyan értelmezze az idős hölgy szavait de azt tudta, hogy ennél szebb helyet még életében nem látott. Két tenyerével eltakarta az arcát majd suttogta: „Ez a gyönyörű hely örökké az emlékezetemben fog maradni.”

Édesanyja letelepedett a fa mellé, nekidőlve a fa erős törzsének, Veszna pedig szunyókált a magas fűben, amely hűvös volt a fa lombjainak árnyékától.” Isten pihenőhelyet adott nekünk ez alatt a meggyfa alatt.” Mondta az édesanyja.

A meggyfa a család része lett, amely át fogja segíteni őket ezen a hosszú éven.

Elmúlt a tavasz és elérkezett a ragyogó nyár. A levegő felforrósodott, száraz lett és a föld is. Veszna feje körül az éjszaka leple alatt legyek és szúnyogok keringtek. A kukorica rohamosan növekedett a szántóföldeken és Veszna kisöccse gyakorolta a segítség nélküli lábra állást.

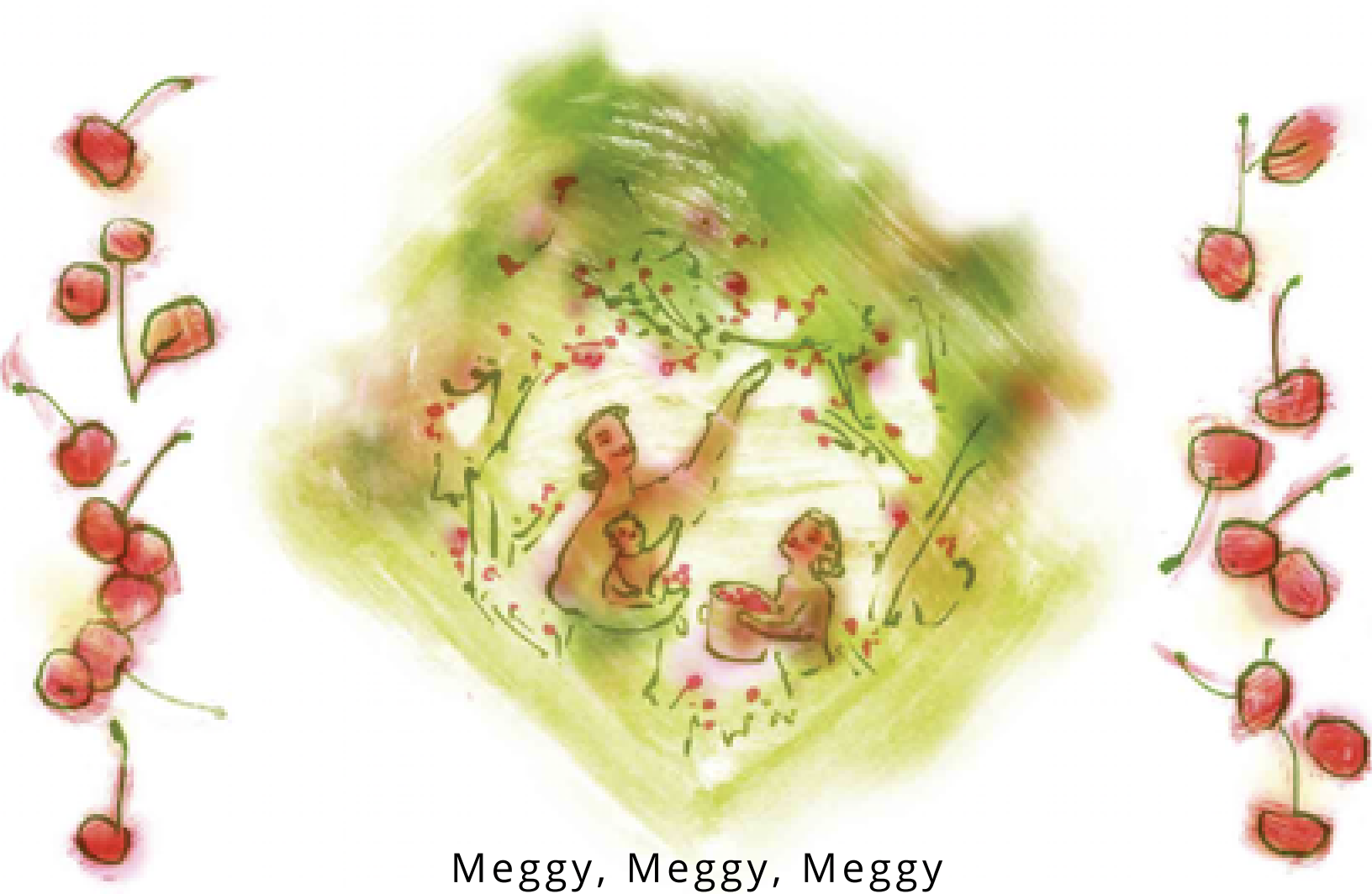
Veszna édesanyja belenézett a nagy rongyos liszteszsákba, fürkészhén hogy mennyi liszt maradt a kenyérfőzéshez. Az év közepén jártak de már a zsák több mint fele hiányzott. Azt tervezték ma kerékpárja ülnek és elmennek a városba szerencsét próbálni.

Egy, kettő, három..."

Veszna édesanyja az asztalra terítette a meggyes mintájú, csipkés asztalterítőt kezeivel gondosan szétsimítgatva. Veszna megragadta kisöccse telt ujjacskáját és a meggyek felé irányította miközben hangosan számolta őket."

Veszna összehajtogatott pár ruhát és édesanyja biciklijének kosarába helyezte majd felemelte a kisöccsét is. A fa hétről hétre üdvözölte őket hűs árnyékával és ígéretével. Ígéretével az édes ajándékról, melyre türelmesen kellett várakozniuk a tavasz és nyár eljövetele között. És most eljött az idő. A várakozásnak vége. Elérkezett a reménység ideje.

Meggy, Meggy, Meggy

Kinyitották a kaput és elindultak a fájuk felé. A fa betartotta ígéretét és tele volt megannyi fényes és mélyvörös meggyel melyek ikerként táncoltak ahogyan a meleg nyári szellő átsuhant az ágak között, közvetlen a fejük felett.

Veszna felmászott a fára és megrázta az egyik ágat, amitől az édes gyümölcs, az édesanyja által a földre szétterített ruhaanyagra potyogott. Leültek a földre és addig ettek amíg teljesen megfeledkeztek arról, hogy életükben bármikor is éhesek vagy szomjasak lettek volna.

Veszna kisöccsének arcát csupa piros maszatfoltok fedték, ő pedig nevetgélt örömében. Édesanyja szétnyitott még egy meggyet, ledobta a magját a földre és a szájába tette az édes zamatos gyümölcsöt.

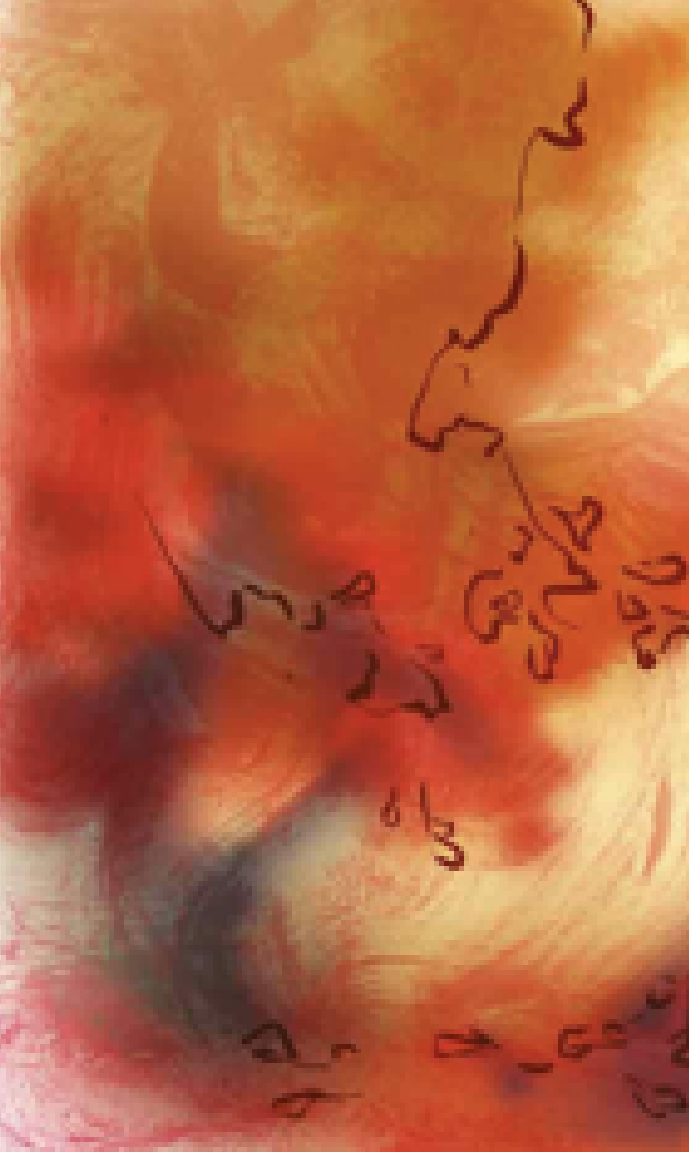
„Pihenést és gyümölcsöt.”

Veszna édesanyja összeszedte a meggyet a kötényébe és a zsebeibe és elindultak a viskójuk felé.

„Isten gyümölcsöt adott nekünk erről a fáról.” Mondta az édesanya. „Pihenést és gyümölcsöt.”

A fa beteljesítette ígéretét melyet a tavaszi rügyei és virágai által ígért. Édes gyümölcsével látta el Veszna és kisöccsét, akik még heteken át kóstolgathatták a meggyelkvárt és szörpöt.

Amikor beköszöntött a hűvös ősz, a falevelek mind lehullottak. A földművelők begyűjtötték a száraz, aranyszínű kukoricát szántóföldjeikről. A levegőben érezhető volt a vastagon lebegő, égetett kukoricaszárak hamujának szaga. Az utolsó szőlőszemek a szőlőtőkéken már feketéllettek, fonnyadtak de még mindig nagyon édesek voltak. Veszna kisöccse járni kezdett.

A hét legfontosabb napja az lett amikor meglátogatták a meggyfát. Nagyon sokat beszélgettek közben és Veszna sokat tanult az idő alatt.

Nem volt olyan túlságosan szomorú amiatt, hogy az édesapja távol volt, sikerült emlékezetébe vésnie az arcvonalait és tudta, hogy egy napon vissza fog térni és akkor ő bemutatja neki az új családtagot, a hatalmas, öreg fát.

Veszna akkor vette észre, hogy mekkorát nőtt, amikor felvette a szakadozott szürke pulóverét melynek ujjai tavaly még nagyon hosszúak voltak az idén pedig majdhogynem tökéletesek. De maga a pulóver nem volt az. Régi volt, kinyúlt és bolyhos. De a Vesznához hasonló kislányok nem is reménykedhettek abban, hogy minden évben, új, méretüknek megfelelő, pulóvert kapjanak. Felült egy régi biciklire melyre együtt bukkantak rá egy hete egy szemétlerakónál, majd édesanyját követve elindult a meggyfához, az idős hölgy kertjébe.

A nagy barátjuk, barnás, vöröses levelei mind lehullottak így alkotván egy csodaszép, ropogós őszi színezetű kupacot a mezítelen ágai alatt. Veszának az jutott eszébe, hogy idáig, még soha sem látta a fájukat mezítelenül és most így, erősnek és hatalmasnak tűnt.

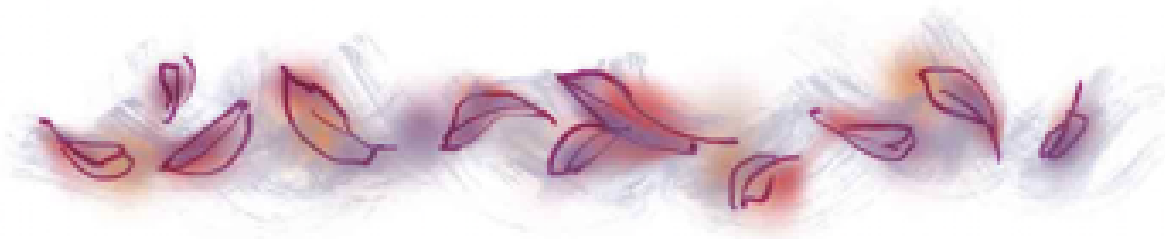
Kisöccse ott bukdácsolt a fa alatt melyet körbe- körbe kerülgettek és úgy tettek mintha el akarnának rejtőzni egymás elől.

Veszna édesanyja, zsákokba gyűjtötte össze a faleveleket melyeket régi lepedőből varrt, fölrakta őket a biciklikre és elindultak haza. „Isten, csodálatos szépséget ajándékozott nekünk a levelek által.” Mondta édesanyja.

„Pihenést, gyümölcsöt és szépséget.”

A száraz levelek és száraz meggy nyárias szépsége, átitatták Veszna régi elnyűtt pulóverét. Egymást váltva cserélődtek a rózsaszínű, piros, lila és kék színek édesanyja nagy fekete fazekában. Így lett Veszának szép új pulóvere. A különböző színek betöltötték a kis viskót árnyalataikkal, emlékeztetvén őket az idős hölgy kertjére és a nyár napsugarainak melegére.

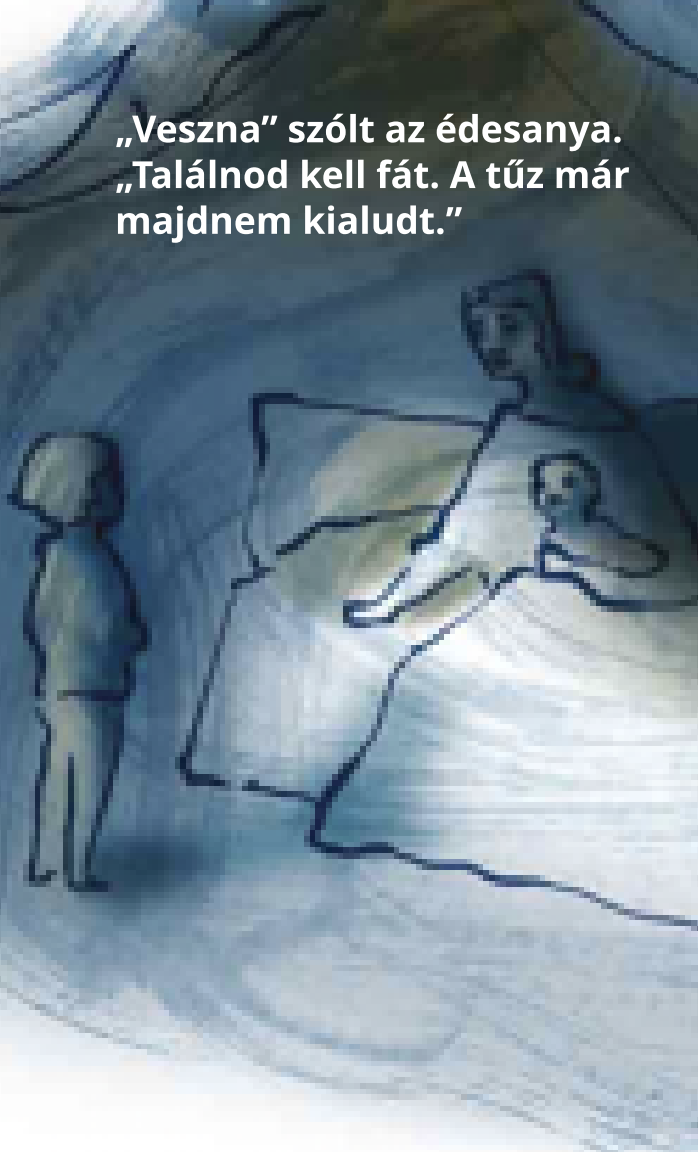
Belopózkodott a tél. Beszürkült az égbolt és hópelyheket szabadított rájuk, a víz befagyott a nagy lábasban, kemény lett szinte, mint a kő. A vastag pokróc az ajtórés előtt már nem tudta megállítani a beáramló jeges szelet. Veszna kisöccse megtanulta első szavát hogy „DADA” Az elmúlt év hosszú volt, nagyon hosszú, de a meggyfa sokat segített.

Édesanyja ismét az asztal alatti zsákba vetett egy pillantást. Már aligha volt benne liszt és a kályha mellett egy utolsó farönk állt.

Bedobta a kályhába a farönköt majd kenyeret sütött. Együtt ültek az asztalnál és ízlelgették a meggylekvárt a meleg kenyérszeleteken.

De ezek voltak az utolsó szeletek és utolsó farönk, ez volt a vég.!

**„Veszna” szólt az édesanya.
„Találnod kell fát. A tűz már
majdnem kialudt.”**

Veszna megtörte a jeget a nagy lábasban és vizet tett a tűzhelyre, hogy azt a tűz utolsó lángjai felmelegítsék. Meleg teát készített édesanyjának, nyaka köré tekerte a sálját, becsomagolta édesapja fejszójét és a kosarába tette, majd a biciklijére.

Tudta, hogy fa nélkül nem maradnak életben. Arcát a tenyereibe temette. „Nem szabad semmi rosszat cselekednem, mi mást tehetnék?” Elhatározta, hogy nem fog lopni, elhagyta a viskót és elindult a hóban, abban reménykedve, hogy az út mentén talál fadarabokat.

Folyton a hó és a szél hajtotta, hogy megtalálja a módját a kunyhójuk felmelegedésének, a kenyér elkészítésének és az életnek, amelyet a kályhában lévő fa olyan családnak hozhat, mint Vesnja a sötétben és a hidegben .

Elment egyenesen a meggyfához. Ott állt a magas és széles ágai alatt és elmondta a fának, hogy élet halál kérdése hogy fadarabokat találjon. „Helyesen kell cselekednem”, motyogta, „mi mást tehetnék?” Úgy tűnt megértették egymást. Egy család voltak. Mi más lehettek volna?

Miközben Veszna ott ácsorgott a fa alatt, vizes, fagyos lábait hó fedte, egy nagy reccsenést hallott és látta ahogyan egy vastag ág a hó terhe alatt letörik a meggyfáról.

A fa mintha elsírta volna magát
miközben a hópelyhek szerteszét
röppentek amikor az ág a földre
zuhant.

A fa lemondott egyik főágáról és
életet adott Veszsnának. Elővette
édesapja kis fejszójét és teljes
erejéből nekiesett vagdosni a
kisebb ágakat, kosarába tette és
hazasietett.

„Isten életet ajándékozott nekünk a fáról,” édesanyja hallkan suttozta. „Pihenést, gyümölcsöt, szépséget és most életet.”

A házikóban meleg volt az éjszaka. Veszna, kisöccse mellé bújt a kis ágyukban. Még nagyon sokszor megtette azt az utat azon a télen. Lassan lemetszette az életet adó ágakat a főágról hogy azok melegen tartsák a tüzet, a sütőben a finom kenyeret és a sok sok csésze meggyteát.

„Pihenést, gyümölcsöt, szépséget és most életet.”

A tavasz első napján, miután vége lett a hosszú télnek, a fölművelők visszatértek földjeikre, hogy elvessék a magvakat, a vörösbecsűk a fészkeik építésén szorgoskodtak a roskadozó viskó melletti bokrokban. Egy kóbor macskának, aki betévedt a falujukba, kiscicái születtek és Veszna kisöccse a lapdaeldobás tudományát próbálta elsajátítani.

Veszna édesanyja éppen visszatért a meggyfától és egy történetet mesélt el. Veszna leült a viskójuk bejárata elé és onnan hallgatta a történetet.

„Ma, az idős hölgy a kapu előtt várt és elmondta nekem a fa történetét. Egy napon, réges régen, amikor még nagyon fiatal volt, olyan idős, mint te Veszna, az édesapja meghalt. Nagyon szomorú volt, azt hitte a szíve meg fog szakadni a bánattól.

De az édesanyja odalépett hozzá ezekkel a szavakkal:

„Gyerünk, ültessük el ezeket a meggymagokat és amikor kinő a fa, az emlékeztetni fog bennünket édesapádra.

Amikor eljön a tavasz, alatta fogunk pihenni. Nyáron enni fogunk annak édes

gyümölcséből, ősszel az összegyűjtött leveleiből befesthetjük a gyapjút, melyből pulóvert tudunk készíteni egymásnak. Télen néhány erősebb ágaiból, tüzet gyújtunk és felmelegítjük a házunkat. Ily módon sosem fogjuk elfelejteni édesapádat.”

Veszna fogta a magokat és elindult, hogy tökéletes helyet keressen, ahol elültetheti őket. Azon gondolkodott, hogy édesapja milyen boldog lesz, amikor hazatér és meglátja a facsemetét. Miközben elsimígtatja a földet a meggymagok felett, egy rövid dalt dúdolgatott. Dalt a pihenésről és gyümölcsről, dalt a szépségről és életről. A szíve duzzadt a szeretettől amikor a fára és édesapjára gondolt.

Naponta locsolgatta az elültetett magokat. A nap sugarai naponta melengették őket. Veszna, minden nap elénekelte az ő kis dalát a fáról. Pihenés, gyümölcs, szépség és élet.

A dal reménnyel és örömmel töltötte el a lelkét.

Egy napon, hetekkel később, Veszna örömmel vette észre, hogy a sötétbarna föld alól kibújt egy kis zöld hajtás, amely elkezdett nyújtózkodni a nap felé. Odasietett és gyengéden megérintette annak zseme levelét.

Ekkor közeledő léptek hangját hallotta maga mögött és valaki gyengéden megsimította a fejét.

Gyorsan megfordult és maga előtt látta édesapja magas és büszke termetét.

Felugrott örömeiben édesapja karjaiba, nyakába borult majd átölelkezve forogtak körbe körbe.

Veszna édesanyja és kisöccse is gyorsan kijöttek a házból.

Nagyon nagy volt az öröm és mindenki boldog volt, hogy ismét együtt lehetnek. Édesapja pont olyan magas és erős volt, mint amilyennek emlékezett rá.

„Apukám, soha sem felejtettem el hogyan nézel ki.” Mondta Veszna. „Soha sem felejtettem el milyen erős vagy és soha sem tettem semmi rosszat. Hogyan is cselekedhettem volna másként?”

Sok eseményről kellett mindenkinek beszámolnia, de Veszna összes története a meggyfáról szólt. Ők négyen összefogták kezeiket és a kis meggyfa csemete körül táncoltak miközben Veszna énekelte a meggyfáról szóló dalát. Pihenés és gyümölcs, szépség és élet.

„Pihenés és gyümölcs, szépség és élet, ezeket adta nekünk a meggyfánk amíg te távol voltál apánk. Most ismét itt vagy. Most már minden jól van és így is marad.”

Pihenés és Gyümölcs, Szépség és Élet

A Vég

